

Svätý Otec František

Nie formálny pôst, ale ozajstný

Kresťania sú zvlášť v pôstnom období pobádaní, aby dôsledne žili lásku k Bohu a lásku k blížnemu. Toto je jedno z kľúčových konštatovaní v homílii pápeža Františka ktoré predniesol v rámci rannej svätej omše v Dome sv. Marty. Varoval pred tými, ktorí pošlú Cirkvi šek, a potom ku svojim zamestnancom sa správajú nespravodlivo.

Pápež František vyšiel vo svojej meditácii z úryvku z Knihy proroka Izaiáša (Iz 58, 1-9b) v prvom čítaní, kde sa ľud sťažuje, že Pán neodpovedá na ich postenie. A hneď poukázal na to, že musíme rozlišovať medzi pôstom „formálnym a reálnym“.

Pre Pána pôst neznamená nejest' mäso a popri tom sa „priet' s pracovníkmi a zneužívať ich“. To je dôvod, prečo Ježiš odsúdil farizejov, pretože „veľa toho dodržiavali navonok, ale bez pravdivosti srdca“. Avšak pôst, ktorý chce Ježiš, rozväzuje putá nespravodlivosti, oslobodzuje utláčaných, odieva nahých, koná čo je spravodlivé. Toto je pravý pôst, pôst, ktorý je nielen navonok, vonkajším dodržiavaním, ale je to pôst, ktorý vychádza zo srdca: „A na tabuliach Zákona je zákon vo vzťahu k Bohu a zákon vo vzťahu k blížnemu, pričom oba idú ruka v ruke. Nemôžem povedať: ‚Ale nie, ja dodržiavam prvé tri prikázania a tie ďalšie tak viac-menej‘. Nie, ak nezachováš tieto, potom tamtie nemôžeš zachovať, a ak zachováš tie, musíš plniť aj tieto. Sú prepojené: láska k Bohu a láska k blížnemu tvoria jednotu, a keď chceš činiť pokánie skutočne, nie formálne, musíš ho konať pred Bohom a aj voči svojmu bratovi, voči blížnemu.“

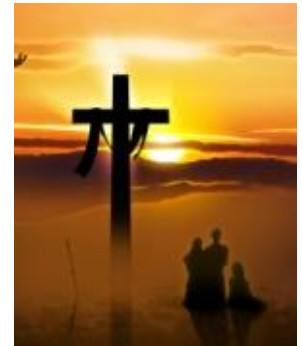
Môžeme mať veľkú vieru, ale - ako hovorí apoštol Jakub - ak je bez skutkov, je mŕtva, neslúži na nič. Takže, ak niekto chodí na omšu každú nedeľu a chodí na prijímanie, môžeme sa ho opýtať: „A aký je tvoj vzťah k tvojim zamestnancom? Platíš im načierno? Vyplácaš im spravodlivú odmenu za prácu? Aj príspevky pre dôchodok? Pre zdravotné

poistenie?“. „Koľko, koľko veriacich mužov a žien má vieru, ale oddeľujú tabule Zákona: ‚Áno, áno, toto robím.‘ - ‚A dávaš almužnu?‘ - ‚Áno, áno, ja vždy pošlem šek Cirkvi‘ - ‚Nuž dobre, ale v tvojej cirkvi, v tvojej domácnosti, k tým, ktorí sú závislí na tebe - či ide o deti, starých rodičov, zamestnancov - si veľkodušný, spravodlivý?‘ Nemôžeš dávať na offeru pre Cirkev na úkor bezprávia, ktoré robíš voči svojim zamestnancom. To je veľmi ťažký hriech: používanie Boha na zakryvanie nespravodlivosti.“

„A to je to, čo nám dnes v Pánovom mene vysvetľuje prorok Izaiáš:“: „Nie je dobrým kresťanom, kto nekoná spravodlivo voči ľuďom, ktorí sú na ňom závislí.“ Nie je dobrým kresťanom, dodal pápež, „kto sa nezriekne niečoho potrebného, aby to dal niekomu inému, kto to potrebuje.“ Pôstne putovanie je dvojaké, k Bohu a k blížnemu, zopakoval Svätý Otec, teda je reálne, nie iba formálne. Nielen nejest' v piatok mäso, urobiť nejaký malý dobrý skutok, a pritom nechať bujniť sebeckto, vykorisťovať druhých, ignorovať chudobných. Niektorí, kto sa ide liečiť do nemocnice ako člen určitej poisťovne, je okamžite obslúžený. Je to dobrá vec, povedal pápež, ďakuj Bohu. Ale povedz mi, myslel si na tých, ktorí v nemocnici nemajú túto sociálnu vymoženosť, a keď prídu, musia čakať šesť, sedem, osem hodín, aj s niečím urgentným?

Sú tu v Ríme ľudia, ktorí takto žijú, a Pôst je na to, aby sme na nich pamätali: Čo môžem urobiť pre deti, pre seniorov, ktorí nemajú možnosť návštevy lekára? Azda po ôsmich hodinách čakania dostanú termín na budúci týždeň. Čo urobíš pre týchto ľudí? Aký bude tvoj Pôst? – pýta sa pápež František. „Vďaka Bohu mám rodinu, ktorá zachováva prikázania, nemáme problémy...“ - „Ale máš počas tohto Pôstu vo svojom srdci miesto pre tých, ktorí nedodržiavali prikázania? Ktorí pochybili a sú vo väzení?“

„Ale s tými ľuďmi ja nič...“ - „Nuž ty. On je vo väzení. Ak nie si vo väzení ty, je to preto, že Pán ti pomohol nepadnúť. Majú v tvojom srdci väzni svoje miesto? Modlíš sa za nich, aby im Pán pomohol zmeniť ich život? Nech Pán sprevádza naše pôstne putovanie, aby vonkajšie zachovávanie zodpovedalo hlbokšej obnove Ducha. Takto sme sa modlili. Kiež nám Pán dá túto milosť.“

*Kráľom je Hospodin,
raduj sa, zem.
A potešte sa, všetky ostrovy!
Oblak a mrákava je vôkol Neho,
právo je Jeho trónu základom.
Oheň Ho predchádza,
zažiha vôkol Jeho protivníkov
a Jeho blesky ožarujú svet.
A zem to vidí, chveje sa.*

*Vrchy
sa pred Ním topia ako vosk,
pred Bohom, Pánom zemekruhu.
Nebesia hrmia
Jeho spravodlivosť
a Jeho slávu vidia národy.
Všetci sa zahanbia,
čo mŕtvej modle slúžia
a klaňajú sa smiešnym bôžikom.
Veď všetci bohovia
sú Jemu podrobení.
Sion to počuje
a radovať sa bude.
Na judské dcéry
radosť prichádza pre Tvoje súdy
spravodlivé, Pane.
Nad celou zemou Ty si najvyšší
a vysoko si nado všetkých bohov.*

*Zlé nenávidíte,
kto Pána máte radi!
On chráni duše
svojich pobožných
a vytrhne ich z dlane ničomníkov.
On spravodlivým svetlo zapaluje,
dá radosť ľuďom srdca čistého.
Nuž, spravodliví,
radujte sa v Bohu
a Jeho menu vďaka vzdávajte!*

...bol raz v nebi spasený

Tobiáš mal tri roky. Jednou z jeho obľúbených modlitieb bola práve k anjelovi strážcovi. Spínal rúčky a detským hlasom sa ju slovo za slovom modlieval. Reč, ktorá ho spájala s jeho anjelom

strážnym a súčasne s Bohom: „Anjel Boží, strážca môj...“ Vzácna chvíľa. Zrazu sa zastavil, otočil sa k rodičom a spýtal sa: „Čo to znamená byť spasený?“ Otec a mama sa na seba nechápavo pozreli. Snažili sa jednoduchým spôsobom svojmu dieťaťu vysvetliť tento náročný pojem. „Byť spasený, je byť v nebi s Ježišom,“ odpovedal otec. Tobiáša táto odpoveď nepotešila, ba naopak. Rozplakal sa. „On nikam bez mamy a ocka nepôjde!“ Našťastie, o pár dní k mladému manželskému páru prišiel na večeru kaplán Rudo. Počas rozhovoru sa dostali k otázke: „Ako by si vysvetlil dieťaťu slovo spasený?“ Rudo sa na chvíľu zamyslel, zavola si Tobiáša k sebe a začal sa ho pýtať. „Máš rád ocka aj mamu?“ „Áno,“ odpovedal Tobiáš. „Rád sa s nimi hrávaš?“ „Áno.“ „A stane sa niekedy, že ocko musí ísť do práce a tebe je za ním smutno?“ „Hej, stával!“ „A ty by si chcel, aby bol stále doma a hrával sa s vami?“ „Áno, chcel.“ „No, a toto znamená byť spasený: byť stále s tými, ktorých máme radi. Chápeš?“ „Áno. Byť spasený znamená byť stále s ockom, mamou a Ježišom,“ víťazne vyhlásil Tobiáš.

Poznanie, že Boh chce, aby sme boli stále s tými, ktorých máme radi, potvrdzujú slová dnešného Jánovho evanjelia: „Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.“ On túži po ustavičnej prítomnosti nás a našich drahých. Jeho cieľom nie je nás rozdeliť. Chce byť mostom medzi nami, spojivom našich vzťahov. V čase pôstu skúmame teda Boží plán s každým jedným z nás, s našimi vzťahmi. Súčasne nezabúdajme, že neprestajne stojíme pred pozvaním premýšľať o spásе. Uvažujme teda nad tým, s kým by sme chceli prežívať ustavičnú blízkosť. Nielen počas pôstu, ale celý život by sme mali hľadať možnosti, ako pozvať našich drahých do živého prežívania blízkosti Boha a človeka. Nikto sa sám nespasí, nikto z nás nemôže vstúpiť do neba sám. Lebo nie egoizmus, lež láska prejavovaná „na svetle“ je kľúčom k spásе.

Občas sa stane, že mi ľudia hovoria o svojich mŕtvych. Ako im chýbajú, akým darom pre nich boli. Ich spomienky zvyčajne preruším otázkou:

„Myslíš si, že ten, kto ti bol darom a je už mŕtvy, je v nebi?“ Väčšinou nasleduje jednoznačná odpoveď: „Áno!“ Ja len potom dodávam: „Tak skús žiť tak, aby ste opäť mohli raz zažiť blízkosť jeden druhého, aby ste boli spolu.“

Jozef Kozák

Maltézsky rád na Slovensku organizuje leteckú púť s chorými do Lúrd. Púť sa koná v dňoch od 1. do 5. mája 2015. O chorých sa počas cesty a celej púte bude starať tím uniformovaných maltézskych dobrovoľníkov a lekárov. Bližšie informácie sú na plagáte na výveske a na internetovej stránke www.maltezskaput.sk.

Bude len jedno stádo

Ja som dobrý pastier. Poznám svoje ovce a ony poznajú mňa. Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohto ovčince. Aj tie musím priviesť a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier (porov. Jn 10, 11-18).

Ježiš prišiel, aby zhromaždil celé ľudstvo a priviedol ho k Otcovi. Každého človeka. A keď povedal, že bude len jedno stádo, tak bude. Ale kedy? Zatiaľ to tak nevyzerá. Za dve tisícročia zomrelo veľa oviec, ktoré Dobrého pastiera preukázateľne nenásledovali.

Pane,

viem, že zase riešim to, čo mi neprislúcha. Nedá mi to. Je mi tých bludných oviec ľúto. Ako by mohli počuť tvoj hlas, keď ho nepočuli? Ale napadá mi, či by sa tým nedala vysvetliť záhada, ktorá mi tiež vrta hlavou: ten neprehliadnuteľný, nevýslovne blažený úsmev a výraz tváre, ktorý občas sprevádza posledný výdych našich pacientov. Ako keby spolu s Tomášom hovorili: „Pán môj a Boh môj!“ Ak to takto nejako je, potom je logické, že za bránou smrti je už len „jedno stádo a jeden pastier.“ Veď to inak ani byť nemôže. Dobrý pastier, dôverujem ti!

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v týždni po 4.pôstnej nedeli - (B)

16.III. pondelok

17:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

17.III. utorok

17:00 *Za † Valentína a Serafínu Kulifajových*

18.III. streda Sv.omša zo slávnosti

17:00 *Za † Antona a Margitu Miklušákových*

19.III. štvrtok

17:00 *Za našich bratov Jozefov*

20.III. piatok

16:30 *Pobožnosť križovej cesty*

17:00 *Za † Jaroslava Tibenského a rodičov*

21.III. sobota

08:00 *Za † Antona Radakoviča (10. výročie)*

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

22.III. 5. Pôstna neďa - (B)

08:00 *Za † Jozefa Tibenského*

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14:00 *Pobožnosť križovej cesty*

Liturgický kalendár

16.III. pondelok Sv. Heribert, biskup

17.III. utorok Sv. Patrik, biskup

18.III. streda Sv. Cyril Jeruzalemský, biskup a učiteľ Cirkvi

19.III. štvrtok Sv. Jozef, ženich Panny Márie - Slávnosť

20.III. piatok Sv. Archip

21.III. sobota Sv. Serapion, opát

PRVÁ KAPITOLA

Krátka motivačná teória

Keď sa rozhodneme vynechať strach ako motiváciu, v teóriách sa stretneme približne s tromi názormi na pohnútky ľudského konania. Prvá teória hovorí, že prevládajúcou motiváciou konania je túžba po pôžitku a snaha vyhovieť ľudským pudom. Druhá zastáva názor, že základnou motiváciou je túžba ovládať druhých, a tretia škola učí, že hlavnú rolu zohráva pohnútkou stať sa v spoločnosti uznávanou, známou a výraznou osobnosťou.

Nič nové pod psychologickým slnkom! Rovnakú skúsenosť nadobudol Ježiš Kristus, keď ho Duch Svätý zaviedol na púšť a tam sa štyridsať dní postil. Boží nepriateľ k nemu prichádzal, akoby reprezentoval prvú psychologickú školu, a snažil sa nasmerovať jeho životnú motiváciu na uspokojenie pudu sebazáchovy. Vyzýval ho, aby urobil zázrak. Premeň kamene na chlieb a nasýt sa! Keď sa mu nepodarilo Ježiša presvedčiť, prezliekol sa za reprezentanta inej motivačnej teórie a vyzýval ho, aby sa mu poklonil, za čo mu ponúkol moc nad svetom. Keď však ani takto neuspel, zvolil si iný postup. Navrhol Ježišovi, aby zoskočil z vrcholu jeruzalemského chrámu, za čo by určite získal uznanie a slávu. Opäť márne.

Ježišova motivácia spočívala v aktuálne nepopulárnom slove - služba.

Každý deň sa musíme rozhodovať a vyberať si medzi protikladnými vzormi lásky - na jednej strane stojí príklad milosrdného Samaritána a na druhej Narcisa. Samaritán sa pozerá do tváre núdznych a koná v ich prospech. Narcis je zamilovaný do vlastnej tváre a všetko robí iba z lásky k sebe. Ak sa pozrie do tváre iného človeka, zvyčajne je to s úmyslom obohatiť sa.

Nedávno som dostal zaujímavý obrázok s biblickým motívom Zeleného štvrtka. Kristus na ňom umýva nohy svojim učeníkom. Autor namaľoval sediach apoštolov a Ježiša. Jeho tvár však vidieť iba ako odraz na hladine v nádobe s vodou.

Skutočná tvár človeka sa najlepšie odhalí v službe druhým.

O pozitívnej motivácii vedel svoje aj apoštol Pavol, ktorý vo svojom liste píše: „Lebo nás ženie Kristova láska.“ Povedané moderným slovníkom: motivuje nás Kristova láska.

Pozitívna motivácia sa vyjadruje slovom *chcem*, negatívna *musím*. Veľmi pozitívnu motiváciou je láska. Veľmi negatívnu motiváciou je strach.

Ďalšia nepríjemná motivácia sa volá povinnosť. Kde chýba motivujúca láska, tam nastupuje motivácia prostredníctvom povinnosti. Ak rodičia stratili lásku k svojim deťom, nestarajú sa o ne a nevenujú im dostatočnú pozornosť, zo zákona si musia plniť rodičovské povinnosti. Ak sa manželia prestanú mať radi, vzájomný život sa im zmení len na plnenie manželských povinností. Ak pokrstený katolík stratí lásku k Bohu aj k svojej duši, nezostáva mu nič iné, ako utiekať sa len k „plneniu náboženských povinností“.

Jedna z týchto náboženských povinností je formulovaná v istom katechizme z prvej republiky (t. j. ČSR v r. 1918 - 1938, pozn. red.), kde sa píše: „... povinnosťou katolíckeho kresťana je aspoň raz do roka sa vyznať zo svojich hriechov *riadne ustanovenému* kňazovi a prijať Oltárnu sviatosť,

najlepšie vo Veľkonočnom období.“

Preto ešte aj dnes môžeme v pôstnom čase počuť z úst mnohých „kostolných plničov náboženských povinností“ tieto slová: „... a už zase musím ísť na svätú spoveď.“

Podľa môjho názoru, a azda ho podaktorí budú považovať za trochu hriešny, táto prax má tiež svoj podiel na súčasnej únave z „viery“ v našej krajine. Výsledný efekt takéhoto plnenia náboženských povinností bez vnútorného súzvuku s nimi je minimálny a vedie k rutine a povrchnosti. Niekedy je dokonca kontraproduktívny. Láska na neďá nikomu nadiktovať a zápornými motiváciami možno človeka len unaviť.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

NAŠU BLÍZKOSŤ K BOHU URČUJE SRDCE

Prečo ľudia na seba kričia, keď sú nahnevaní?

Kričíme preto, lebo sme rozčúlení.

Ale prečo máš kričať, keď ten druhý je vedľa teba? Nemôžeš hovoriť potichu?

Ozaj, prečo kričíme?

Keď sa dvaja ľudia na seba hnevajú, ich srdcia sú vzdialené. Aby prekonali tú vzdialenosť a počuli sa, musia kričať. Čím viac sa hnevajú, tým viac musia kričať. Čo sa stane, keď sa ľudia majú navzájom radi? Vieme, že nekričia. Nežne sa rozprávajú. Prečo? Lebo ich srdcia sú veľmi blízko. A keď sa ešte viac milujú, potom už ani nehovoria. Nepotrebujú slová, len sa na seba dívajú.

Preto nezabudnite: Keď sa rozprávate, nedovoľte, aby sa vaše srdcia od seba vzdialili. Nehovorte slová, ktoré ich odďaľujú. Príde deň, keď budú vaše srdcia veľmi vzdialené a vy už nebudete môcť nájsť cestu späť.

Tak je to aj s naším vzťahom k Bohu. Neurčujú ho kozmické vzdialenosti, ale naše srdce, naša vzájomná láska. Apoštol Ján napísal: *Kto nemiluje*, čiže kto nie je srdcom blízko k Bohu, *nepozná ho* (porov. I Jn 4, 8). Boh je vždy blízko nášmu srdcu:

Zavediem ťa na púšť a budem sa prihovárať k tvojmu srdcu (porov. Oz 2, 5).

Svätý Otec Benedikt XVI. píše: *Srdcom kresťanského života je živá osoba Boha, ktorý je Láskou. Máme spoznať lásku, akú má Boh k nám.*

Nestratili sme srdce svojej viery a života? Nestal sa nám Boh príliš vzdialený? Niekoľko, koho už nepočujeme, nestretáme a nie sme s ním? Lenže vtedy prichádzame o srdce svojho kresťanského života. Je to ako v manželstve. Keď manželia prestanú spolu hovoriť, počúvať sa, stretať sa, zaujímať sa jeden o druhého, na papieri sú manželmi, ale ich srdce je mŕtve.

Vo väzení sa študentovi vysmieval z viery v Boha akýsi profesor. Mladík sa usiloval dokazovať svoju vieru, ako najlepšie vedel. Ten sa mu vysmieval ešte viac. V bezradnosti dosvedčiť živého Boha začal srdcovú plakať. Vtedy mu profesor povedal: *Verím kvôli tvojmu plaču. Presvedčil si ma, ako miluješ svojho Boha, ako si mu blízko svojim srdcom.*

Ak sme srdcom blízko Bohu, Boh sa stáva blízky nám i druhým. Ak nie je ľudské srdce dobré, potom sa dobrým nemôže stať ani nič iné. Dobrota srdca môže pochádzať iba od toho, kto je sám Dobrotou a Láskou. Iba ten, kto skúsi, čo je láska, začne tušiť, čo je život.

Ďakujeme ti, Bože, že nás miluješ a že sme nielen tušiť, ale poznať, čo je skutočný život.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Príbeh na uzdravenie duše

RUKA A PIESOK

Trinástoročný Jurko sa so svojou matkou prechádzal po morskom brehu.

Zrazu sa jej spýtal: „Mama, ako si udržať priateľa, keď si ho už niekto našiel?“

Matka sa na chvíľu zamyslela, potom sa zohla, nabrala dve hrste piesku a vystreté dlane obrátila smerom hore. Potom jednu ruku pevne zatvorila a piesok sa jej začal sypať pomedzi prsty. Čím viac päsť zvierala, tým viac piesku sa jej sypalo z ruky.

Druhú ruku nechala otvorenú a všetok piesok ostal na nej.

Jurko sa s údivom prizeral a zvolal: „Rozumiem.“

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Desatoro

Ťažký život bez Boha

V Bratoch Karamazovovcoch F. M. Dostojevskij opisuje scénu Dimitrija s bratom Aľošom. Dimitrij - Míťa čaká súd a odsúdenie na katorgu na Sibír.

„No, Alexej, stratená je teraz moja hlava! Dosiaľ sme sa s tebou rozprávali vždy o hlúpostiach, ustavične o tom súde. A o najhlavnejšom som s tebou mlčal. Hej, zajtra je súd. Lenže ja nie pre súd som povedal, že je stratená moja hlava. Hlava nie je stratená, ale čo v hlave bolo, to sa stratilo. Čo sa na mňa dívaš s takou kritikou v tvári?“

„Ale čo to hovoríš, Míťa?“

„Idea, idea, to je ono! Etika! Čo je to, tá etika? Vari veda dáka? Rakitin je ateista a rozprával mi všeličo! Ký oný to bol ten Karl Bernard?“

„Karl Bernard?“ - začudoval sa Aľoša.

„Nie, nie Karl, zle som: Claude Bernard! Čo je to? Chémia, či čo?“

„To je nejaký učenc,“ povedal Aľoša. „Počul som, že učenc, ale neviem aký.“ - „No, ani ja neviem,“ - povedal Míťa. „Najpravdepodobnejšie nejaký podliak, aj všetci sú podliaci. Aj Rakitin je ateista a podliak. Mnoho sa ich naliahlo.“

„Ale Míťa, prečo si stratený?“ - opýtal sa Aľoša. „Pred chvíľou si to povedal.“

„Prečo som stratený? No, v skutočnosti... keď sa tak na to pozerám - Boha mi je ľúto! Preto!“

„Ako, Boha ľúto?“

„Predstav si, čo hovorí Bernard a po ňom Rakitin a všetci ďalší s nimi! To tam v nervoch, totiž v mozgu, sú také chvostíky, tie nervy majú chvostíky, no a keď sa mi tam zatrasú... totiž, keď pozriem na niečo očami, takto, aha, a ony sa zatrasú, tie chvostíky, a keďže sa zatrasú, ukáže sa obraz, či udalosť, no čosi také. Preto pozorujem a potom myslím... lebo sú chvostíky. A vonkoncom nie preto, že mám dušu a že som čísi obraz a podoba a že je Boh... To mi včera Rakitin vysvetľoval. A mňa ani čoby bol ovalil. Veľkolepá je tá veda, Aľoša! Nový človek nastane... Ale jednako mi je Boha ľúto!“

„Chémia, Aľoša, chémia! Nedá sa nič robiť, velebnosť, odstúpte trocha, chémia ide! A nerád Boha, ten Rakitin, juj nerád. To je ich najcitlivejšie miesto, ich všetkých! Ale taja. Klamú. Pretvarujú sa. Ale ja hovorím Rakitinovi: Ale čo potom s človekom? Bez Boha a bez budúceho života? Veď to teraz všetko bude dovolené, všetko slobodno robiť... No a čo! - povedal mi darebák. Ja idem do baní pod zem. No ako ja tam budem pod zemou bez Boha? Ak Boha vyženú zo zeme, všetci skapeme. Že vraj Boh je v ľudstve umelá myšlienka! No, ak jeho niet, je človek šéfom zeme, stvoreného sveta! Veľkolepé! Lenže, ako bude potom človek čnostný a znesiteľný - bez Boha? To je otázka! Ja ustavične o tom. Ako sa ľudia budú znášať? Rakitin sa smeje. Hovorí, že ľudstvo možno ľubiť aj bez Boha. No to môže tvrdiť iba usmrkanec. Dnes mi hovoril, aby som sa radšej trápil o rozšírenie občianskych práv človeka, alebo hoci o to, aby

hovädzina nezdražela. Tým vraj dokážem lepšiu lásku k ľuďom ako filozofiami, vierou či modlitbou. A ja som mu na to odťal: A ty bez Boha sám budeš ešte hovädzinu zdražovať, keď sa ti dostane do paprčiek! A budeš chcieť zarobiť rubel' na kopejke! Nahneval sa. Nech sa nahneval! Lebo, čo je čnosť? Odpovedz mi, Alexej. Ja mám jednu čnosť a Číňan to chápe ináč, možno naopak. - Teda vec relatívna. Či nie? To je otázka! Dve noci som preto nespál. Teraz sa len čudujem, že ľudia žijú a nerozmyšľajú o tom. Márnosť! Nemajú Boha. Majú idey! Nie sú blázní? Len aby mi rozum zostal. Veď akože bez rozumu?“ - Toľko Míťa Karamazov...

A ľudia stále vymýšľajú. Raz cez chémiu, raz cez biológiu. Všetok život, až po človeka vznikol vraj náhodou a vyvinul sa náhodou. Evolúcia! Až po oko, ucho, srdce, nervy, ľadviny a pečeň. Až po myslenie. A čo potom ľudský život? A čo morálka? Hotový chaos!

Žiť bez Boha? Český básnik diagnostikoval dnešnú postmodernú dobu ako veľmi tvrdú. No navrhol aj riešenia a či šance. Prvá znela utopicky: Väčšina obyvateľov zeme by sa mohla premeniť na ľudí, ktorí sa usilujú „o najhlbšie skutočnosti sveta“ a blízkou by sa im stala modlitba. Druhá šanca, nie navrhovaná, no výsledok básnikovho skeptického realizmu: „Naskrz deprimovaný sa prizerám vojnám, zločinom a zvrhlostiam života a hlavne nepoučiteľnosti, manipulovateľnosti človeka... Práve táto ľahkomyselná manipulovateľnosť človeka ma uráža najviac. Nacizmus a komunizmus!“ - Človek pošliapal svoju slobodu a tým seba samého ako obraz a podobu Božiu... Čo s ním? Je možný obrat? Jednotlivci to badajú, keď zlyhali a keď si zničili život. Existuje možnosť znovuzrodenia. A badajú to aj premýšľaví ľudia. V tlači bol uverejnený takýto list „spoza mreží“: „Vážená sestra Bernadeta, mám tridsať rokov a ani moji rodičia nevyvolali vo mne taký obdiv ako Vy! Bol som lotor, schopný doslovne všetkého. Neveril som v Boha. Hnal som sa len po peniazoch a úspechu. Opovrhoval som ľuďmi, ktorí chodili do kostola. A tak som aj skončil... Vo väzení. Na dlhé - dlhé roky. Všetko sa však zmenilo tohto roku. A príčinou ste boli Vy. Uvedomil som si, čo je to viera v Boha, akú obrovskú silu dáva Vám, keď Vy ako chorá pomáhate mrzákom a sociálne odkázaným ľuďom. Pochopil som, že mamona a honba za ňou je trestom... Dnes sa mi obracia žalúdok nad mojim doterajším životom. Žil som ako zvieria bez duše a bez svedomia... Týmto listom sa Vám chcem dnes poďakovať... Začal som znova, i keď za veľmi ťažkých podmienok. Ale som začal!“ - Toľko jeden z prípadov, ktorých je mnoho.

Nie je vždy ľahké žiť z viery ateizmu. Spisovateľka Oriana Falleciová kedysi ohlásila, že bude písať slovo Boh s malým písmenom... Jej sestra tiež polemizovala s náboženstvom. Ale kňazovi každý rok telefonovala, aby odslúžil sv. omšu za jej nábožnú matku... Opravdivý ateista je dosť zriedkavý zjav...

Louis Fortuna bol pôvodcom zákona o rozvode a potrate i eutanázii v Taliansku... Zákon neprešiel v roku 1986. Jeho autor v posledných hodinách života znova a znova bozkával kríž a žiadal si cirkevný pohreb. - V novinách v Bologni bol opísaný prípad ateistu-anarchistu. Pred smrťou si voľal kňaza. Na výčitky rozrušených priateľov odpovedal: „Čo chcete? A čo, ak je tam predsa čosi?! Ja to už viem!“

A u nás? Mladý spisovateľ uverejnil niekoľko rúhavých poviedok, medzi nimi aj Na posiedke s čertom. Čítali sme potom rozhovor Olega Pastiera s ním:

Oleg: „Jirko Olič v jednej z prvých reakcií na tvoju poviedku napísal, že Pán Boh má svoje zákony, podľa ktorých nás bude raz súdiť... Nemáš tak trocha strach z posledného súdu...?“

Martin Kasarda: „Nie. Prečo?“

Oleg Pastier: „Ako spávaš?“

Martin Kasarda: „Dobre.“

Oleg Pastier: „Naozaj? A máš istotu - vydrží ti to?“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku